

Dúfam, že ste si užili,
nech už bola
situácia akákoľvek.
A keď odtiaľto odídete,
možno by ste priniesli
niečo späť do vašej
krajiny alebo rodiny.
A dali im vedieť,
že praktikovanie
Metódy Quan Yin
je pre vás naozaj dobré.
Ak vás uvidia žiariv
láskou, energiou,
nadšením pre krásu,
cnosťami a Pravdou,
budú vedieť, že cesta,
ktorú nasledujeme
je pravdivou cestou
a je veľmi užitočná.
Netreba
priveľa kázať,
stačí len ísť príkladom.
Vlastne, príklad
je to najlepšie. To najlepšie.
Napriek tomu,
že v týchto dňoch
som sa pokúšala vidieť vás
toľko, ako bolo možné,
cítim,
že mi chcete dať vedieť,
že vám to nestačilo.
Nie je to tak?
Ale vy viete sami.
Tiež sa musím
venovať svojej práci.
A tak ako rodičia
vo vzťahu k deťom,
nemôžete na nich byť
nalepení celý deň.
Nemôžete s nimi byť,
kým sú
v škole.
Nemôžete s nimi vždy
byť, kým sú
na skúškach.
Nemôžete s nimi byť,
kým sú vonku
na rande s dievčatami,
chlapcami atď.
Takže je náš vzájomný

spoločný čas a je
čas byť osamote.
A myslím,
že si všetci uvedomujete,
že aj keď je
dobré byť spolu,
niekedy je lepšie
byť sám.
Existuje pieseň v angličtine,
v ktorej sa spieva,
„Ak neodídeš preč,
ako mi môžeš chýbať?“
A láska rodičov,
láska rodičov
k deťom znamená,
že ich niekedy
musia nechať samé,
aby sa učili z vlastných chýb,
aby túžili po opätovnom
stretnutí a aby mali
priestor a čas pre svoj rast.
Preto niekedy
musíme byť od seba
preč.
Ale dúfam, že sa
znovu uvidíme.
Cítite sa naozaj
tak dobre? (Áno.)
Dobre, som šťastná
a poctená, že sme
dosiahli účel
pohostinnosti a
duchovnej obetavosti,
že ste sa cítili dobre
po všetkých stránkach.
Skúste sa sami zorganizovať,
to je najdôležitejšie.
Už to je veľkým
požehnaním od Boha, že
také veľké zhromaždenie
ľudí sa zišlo pospolu
z rôznych
prostredí, krajín,
etník, zvyklostí
a náboženstiev
a prišli spoločne
a stali sme sa ako jedným
počas týchto 7 dní.
A nestal sa
žiaden incident,

boli sme tu
spolu tak potichu
žijúc spolu.
Takže si myslím, že by
sme mali ďakovať Bohu
za požehnanie, ktoré máme.
A ďakujeme vám
za spoluprácu.
Áno, ďakujem Bohu
a ďakujem vám veľmi
pekne za všetko,
čo ste priniesli.
A
za všetko porozumenie,
ktoré ste ponúkli
a každú spoluprácu,
ktorú ste zvládli
počas týchto náročných dní.
Je fajn byť zaneprázdnený.
Je to v poriadku.
Vlastne,
keď sme veľmi zamestnaní,
sme viac koncentrovaní,
než keď zamestnaní nie sme,
nemyslíte?
Napríklad niekedy,
keď vás vidím len
veľmi krátko.
Aj keď som vás
v týchto dňoch videla
dvakrát alebo trikrát denne
a niekedy
len na krátko, pretože
mám len toľko času
na všetko ostatné.
Všetko mi zaberá čas,
nejde o to, že vás
nechcem viac vidieť.
Ale aj tak,
vždy, keď vás vidím,
je to najlepšie.
Dávam to najlepšie zo seba,
tak, ako len viem.
Takže je to ešte lepšie,
ako by som s vami bola
celý deň a len sa potulovala,
a nič neurobila.
Ako keď ste
veľmi unavení
a spíte dobre dokonca

len 2 hodiny, cítite sa zotavení viac, než po celonočnom prehadzovaní a otáčaní, keď sa aj tak cítite veľmi unavení. Nie je to tak? Alebo keď ste veľmi úprimní a meditujete okolo pol hodiny alebo dokonca 20 minút alebo aj 10 minút, v tých 10 minútach príde svetlo alebo zvuk veľmi silno a cítite sa takí nabití, akoby svetlo, štekľivé svetlo, elektrina tiekla celým vašim telom a cítite sa obnovení, ako nový človek. Aj keď ste boli predtým unavení, náhle sa cítite ako nový človek, mladý a dobre. Takže kvantita nie je vždy dôležitá; ale kvalita. Myslím, že by som vám radšej ponúkla to najlepšie. Ak chcete niekoho vidieť, mohli by ste ho práve tak vidieť v krásnej forme. Umyte si oči a majte lepšie dojmy, ktoré prinesiete domov. Teda vidíte, snažila som sa čo najviac a to čo som vám ponúkla, je to najlepšie. A ďakujem vám, že to akceptujete tak, ako to je. Takže čo tak dať vám posledný príbeh pred tým, než pôjdete domov, ako suvenírom. V poriadku. Kedysi bol jeden muž

v Číne, v dávnych časoch. Volal sa Hua-c'. Nevie, je to „Hua“ alebo „Hwa“? „Hua“ znamená kvet; „Hwa“ znamená asi podstata. Takže vo Vietname je mnoho slov, ktoré sa vyslovujú v Číne rovnako, a keď sú preložené do vietnamčiny, je to jedno slovo ale môže znamenať všeličo. Takže hádajte, dobre? Alebo to nechajte tak. Bolo to počas dynastie Sung a keď bol o trochu starší, asi v stredných rokoch, náhle dostal veľmi čudnú chorobu. Bol veľmi zábudlivý, všetko zabúdal. Nemohol si zapamätať jedinú vec. Čokoľvek robil ráno, večer zabudol. A ak mu večer niekto niečo dal, nasledujúci deň na to úplne zabudol. Takisto uprostred cesty náhle zabudol, kam chcel ísť. A keď jedol, uprostred jedla zabudol, či chce ešte jesť alebo nie. A potom niekedy stál celý deň a zabudol si sadnúť. A niekedy si sadol a zabudol ísť spať atď. A potom niečo hovoril

a neskôr to zabudol. Sľúbil niečo a zabudol. Celá jeho rodina si robila veľké starosti a bola znepokojená touto jeho chorobou. Takže pozývali toľko rôznych vykladačov osudu, liečiteľov psychiky a všemožných čarodejníkov, čiernych mágov, bielych mágov, modrých mágov, zelených mágov, červených mágov atď. Nikto s tým nemohol nič urobiť. A pozvali rôznych lekárov z tej krajiny, ktorí boli veľmi slávni, možno vtedy nebolo Pien Chueh a Hua To a nikto ho nevedel vyliečiť. Ale jedného dňa nejaký učenec zo susednej krajiny prišiel k tej rodine a vyhlásil, že by mohol vyliečiť jeho zábudlivosť. Takže tá rodina bola veľmi šťastná a sľúbili mu... Tá rodina mu sľúbila, nie ten muž, pretože keby aj sľúbil, pravdepodobne by zabudol! ... Takže rodina mu sľúbila, „ak dokážeš vyliečiť jeho zábudlivosť, dáme ti polovicu majetku“. Páni! To bolo veľa. Pretože ak si mohli dovoliť pozvať všetkých mágov, šamanov

tých čias, museli
byť veľmi bohatí.
A keďže sa odvážili
dať mu polovicu
majetku, museli
byť veľmi bohatí.
Takže im ten učenec
povedal, že
„tento druh choroby
nemôžu vyliečiť
vykladači budúcnosti.
Nemôžete použiť psychickú
moc na jej vyliečenie.
Nemôžete použiť žiaden
liek, aby ste mu pomohli.
Ale ja sa pokúsím
zmeniť jeho osobnosť
a uvidíme, ako to pôjde.
Možno mu to pomôže.“
Takže učenec začal
jednoducho
vyzliekať mužovi
všetky šaty
až mu začala byť zima.
Teda požiadal o šaty,
ten muž v strených rokoch,
majiteľ domu,
pán domu.
Neskôr
ho nechal hladovať,
nedával mu žiadne jedlo
po dlhý čas,
nejaký čas
a potom ľudia zistili,
že chce jedlo.
Už to bol určitý
pokrok,
nezabudol jesť!
A niekedy neskôr
ho učenec zamkol
na tmavé miesto
až kým
ten muž nepožiadal,
aby mohol ísť na svetlo.
Takže ten učenec bol veľmi
šťastný a plný nádeje
hovoril rodine,
„Hm, myslím, že jeho
choroba sa dá liečiť, ale moja
metóda je tak trochu tajná

a nikto ju nemôže vidieť.
Ak ho teraz necháte so mnou
samého po 7 dni,
zaručujem,
že jeho zábudlivosť
bude minulosťou.“
Takže súhlasili,
že ho nechajú
osamote s pacientom
po 7 dní.
A nikto nevedel,
čo ten učenec urobil
chorému mužovi, no naozaj
po 7 dňoch choroba,
ktorá ho trápila
mnoho rokov,
bola náhle preč
a on si znovu pamätal.
Zabudol, že bol zábudlivý.